

Een lege ruimte, wit en kaal
geen schaduw geen geluid, de suizende stilte, banaal

Wegen te volgen, geen eindpunt in zicht
verdwaald in mijn hoofd, elke deur dicht

Een hart dat weent, een hoofd dat vecht
waar ben ik beland, is dit wel echt?

Mijn hoofd, een storm, en tegelijk windstil
vanbinnen vol liefde en hatend gegil

Vul mij weer met emotie en moed
mijn glas is leeg, stop hoofd, 't is goed

Wat als ik er niet meer wil zijn,
gewoonweg verdwijn?
Ik verdrink in de pijn,
hang aan een dunne lijn

Waar haal ik de kracht nog vandaan,
om te vechten voor mijn eigen bestaan?
Hoe kan ik nog verder gaan,
hoe kan ik er tegenaan?

Ik bevries als ik erover praat,
over de donkerte en alles wat er over gaat

De rillingen komen dan van boven naar
beneden,
ze houden mij waarschijnlijk vast met een
goede reden

Kan het alleen nog niet vinden,
wil mij hier ook niet aan vastbinden

Want ...

Wat als ik er wel nog wil zijn?
mee met de golven dijn
Dan verdrink ik misschien niet in de pijn,
dat lijkt me zo fijn

Wat als ik het allemaal van op een afstandje
bekijk?
Dan heb ik misschien een groter bereik

Om mijn overwinningen te vieren,

kracht uit mijn lichaam te zwieren

Mijn gedachten toelaten,
mijzelf meer positiviteit aanpraten

Het lijkt allemaal zo makkelijk, maar dat is
het niet
Ik ben meer dan de persoon die je ziet

Mijn gedachten kunnen blijven razen,
mijzelf verbazen

Momenteel bevind ik mij in een donker gat,
waarin ik mezelf vergeet en vergat

Ik probeer hoop en kracht uit de kleine
dingen te halen,
minder in mijn hoofd te dwalen

Daar heb ik soms anderen voor nodig
Een knuffel is niet overbodig

Ik wil leven
Niet heel even

Zo lang als het kan en mag
Soms met een traan, soms met een lach

Ik wil mezelf laten zien
Ik vind dat ik dat verdien

Ik mag er zijn,
dat zeg ik met een bang hartje, heel klein

Als ik vandaag naar morgen verlang
En morgen naar gisteren
Wanneer verlang ik dan naar vandaag?
Of deed ik dat misschien gisteren?